

'Wat heb je weer een haast!' sputterde Kiki. Ze keek nijdig naar de klok boven het perron. 'Zie je? Ruim op tijd.'

Lynn keek echter niet naar de klok en ze hoorde ook amper wat Kiki zei. Hij stond er weer, op dezelfde plek als altijd, onder de grote drie. Verdiept in zijn telefoon, ook zoals altijd. Zijn vingers vlogen over het touchscreen.

Lynn slikte. Als ze ooit haar ideale man mocht omschrijven, dan zou hij het zijn. Hij moest een paar jaar ouder zijn dan zij. Zijn kleding vertelde dat hij een goede baan had, maar vooral ook smaak. Hij had donkerblonde haren, was lang en slank, maar niet te mager of te gespierd. Gewoon perfect. Zijn gezicht was precies hoekig genoeg om mooi mannelijk te zijn zonder een harde uitdrukking te krijgen, en als Lynn mocht raden, dan had hij heldere blauwe ogen als de zee rondom Kreta.

Ze had zijn ogen echter nog nooit gezien. Ze stonden al zowat een half jaar elke werkdag op hetzelfde perron, maar contact hadden ze nog nooit gemaakt. Hij was verdiept in zijn telefoon, en zij was met Kiki die niet zou dulden dat ze geen aandacht kreeg. Om begrijpelijke redenen, en Lynn was oprecht blij met hun vriendschap, maar soms, heel soms, wenste Lynn dat Kiki er niet was. Dat ze dichterbij Hem kon gaan staan, misschien kon glimlachen bij wijze van eerste contact.

Maar ze wist toch wel dat ze dat nooit zou doen. Ze was er veel te verlegen voor. Zomaar op de man afstappen die al maanden je dromen beheerste? Dat was ondenkbaar.

En toch was er dat kriebeltje, elke ochtend. En de hoop dat hij even, heel even maar, naar haar zou kijken.

Kiki was ondertussen aan het kletsen geslagen over een programma van gisteravond, dat Lynn niet had gezien omdat ze nog druk bezig was geweest haar scriptie voor te bereiden. Het laatste jaar op de uni was pittig. Gelukkig nam Kiki genoeg met haar instemmende klanken. Ze was druk bezig foto's van het programma te google'en en schoof af en toe haar telefoon onder Lynns neus.

'Mooie man, hè?' zei Kiki.

'Uhuh,' mompelde Lynn en ze keek weer naar Hem.

Op dat moment keek ook hij op. Hun blikken ontmoetten elkaar en even was het alsof Lynn zich in het luchtledige bevond. Geen blauwe ogen als de Middellandse Zee, maar bruin en warm, intelligent en vooral zo vriendelijk dat ze naar adem moest snakken. Sterretjes explodeerden in haar buik en ze zou zweren dat het perron onder haar voeten een moment veranderde in drijfzand - een goede soort. Haar mondhoeken krulden zich in een kleine glimlach en een traan welde op in haar ogen, gelijk met het kippenvel dat zich over haar hele lichaam verspreidde. Zag ze hem nu ook glimlachen? Voelde hij dezelfde magie? Ja! Of verbeelde ze zich dat hij ook even niet wist hoe hij het had, gewoon omdat ze dat zo graag wilde?

Hij keek weer weg, maar Lynn wist zeker dat er een glimlachje was verschenen. Dat was stap één, dacht ze terwijl ze het bloed door haar aderen voelde gonzen. Hij heeft me gezien, hij weet dat ik besta. Oh, als ik toch eens naast hem kon gaan zitten, als ik hem kon vertellen... Dagdromend van dineetjes bij kaarslicht en wandelingen bij volle maan, hand in hand, en kussen die elke vezel in haar lichaam liet trillen, bleef haar hart sprongetjes maken.

'Najaa,' bromde Kiki haar terug naar de werkelijkheid. 'Roosterwijziging. Daar ging ons heerlijke eerste uur vrij.'

'Hmmm,' antwoordde Lynn afwezig. Op dat moment vlogen haar ogen wijd open. 'Roosterwijziging?'

'Ja, dat zeg ik net. Check je foon,' zei Kiki ongeduldig. Ze schudde geërgerd haar hoofd. 'Lekker bezig vanmorgen. Ik zeg dus net dat we vanaf nu altijd het eerste uur les hebben. We lekker dat we dan wat eerder uit zijn, maar toch. En het gaat morgen al in.'

Intussen stroomde het perron vol. Lynn hoopte, bad, smeekte Hem om nog een keer haar kant op te kijken, maar hij bleef naar zijn schermpje turen. Kon ze Kiki meenemen naar de drie?

Ze keek even naar haar vriendin, die haar tong onwillekeurig langs het litteken op haar lip liet glijden. Kiki's hazenlip was dan wel zo goed en zo kwaad als mogelijk was gerepareerd, ze voelde zich nog altijd erg snel afgewezen en vernederd. Lynn kon het niet maken haar te laten staan, ze wist hoe onzeker ze zich in werkelijkheid voelde. Maar als ze vanaf nu altijd eerder op college moest verschijnen... Ze keek nog een keer zijn kant op, maar de man was opgeslokt door de menigte.

Bij het instappen bleek hij niet in hun coupé te zitten. Lynn had het gevoel dat de zwaartekracht zojuist was verdubbeld. De high van hun oogcontact kon niet méér contrasteren met de low waarin ze zich nu bevond. In een wanhopige poging afleiding te vinden, ging ze geïnteresseerd in op alles wat Kiki zei.

Het hielp weinig. Ze raakte er eerder geïrriteerd van en tegen het eind van de collegedag trok ze het niet meer.

'Sorry, ik moet nog even naar de bibliotheek,' loog ze voor het eerst tegen Kiki. 'Vind je het heel erg om een keer alleen te reizen? Ik weet dat je op tijd thuis wilt zijn voor Masterchef.'

'Ik heb nog wel wat leerwerk te doen,' zei Kiki tot Lynns grote verbazing. 'Morgenvroeg dus een uur eerder?'

'Yep,' zei Lynn. De kikker in haar keel liet zich amper bedwingen. Zou het werkelijk de laatste keer zijn geweest dat ze hem zag?

De bibliotheek bood uiteraard weinig troost, en op een gegeven moment merkte ze hoe ze dezelfde alinea van een belangrijk hoofdstuk keer op keer las, zonder dat er iets bleef hangen. Ze zuchtte en zat een tijdje met gesloten ogen en het hoofd in haar handen te proberen in het niets te verdwijnen.

Uiteindelijk stond ze maar op en haastte zich om de trein te halen. Met een slingerende rende ze het perron op.

'Hé!' riep iemand haar achterna. 'Je laat je boek vallen!'

Nog voor ze zich had omgedraaid, wist ze het al. Kippenvel, zwevende organen in haar lichaam, het moest wel.

Hij stond voor haar, het bibliotheekboek in zijn handen. Iets in zijn ogen deed haar smelten en zijn lach... Het leek of ze een eeuwigheid in elkaars ogen verdronken, maar het kon maar een enkele seconde zijn geweest. Hij kwam dichterbij om haar het boek te geven, maar kwam nog verder en gaf haar een kus waardoor ze alle controle over haar knieën verloor. Het was maar goed dat ze in zijn armen lag.

En precies op dat moment, tijdens een perfecte kus, ging haar telefoon af.

Een appje.

Verdwaasd keek ze om zich heen. Ze zat in de bibliotheek, nog steeds bij dezelfde alinea, met een zere rug en het gevoel dat ze gehuild had.

Nog een appje. Ze keek snel op haar telefoon.

Kiki had haar een foto gestuurd. Een tekening. Van haar! Lynn keek naar zichzelf, naar de donkere haren in een verwilderde knot, en ogen die sprankelden.

'Van Johan,' schreef Kiki.

En op dat moment kwam er nog een foto binnen.

Dus hij heette Johan! Zelfs op de foto schitterden zijn ogen, en was hij ook nog schattig verlegen. Net als zij. Lynn voelde haar wangen kleuren.

Er kwam nog een berichtje binnen van Kiki. 'Mocht je het willen weten, hij tekent je al een half jaar elke ochtend, maar kon pas vandaag je ogen voor het eerst inkleuren. Best goed gelukt, als je het mij vraagt. Als je opschiet, heb je je eerste date met hem over een kwartier te pakken. Hij wacht op je op perron 3.'

Lynn voelde haar hart een slag overslaan en kneep zichzelf, voor de zekerheid. De pijn deed haar glimlachen.

'Kiek, je bent geweldig!' appte ze.

'Weet ik,' typte Kiki terug. 'En ga nou maar zorgen dat je die langverwachte zoen van hem krijgt, stiekemerd. Hoe durfde je zo lang niks te zeggen? Dacht je echt dat ik het in september nog niet doorhad? Enneh... Ik word bruidsmeisje.'

Lynn stuurde haar een smiley met een uitgestoken tong terug en pakte razendsnel haar tas in. Haar hart klopte wilder dan ooit tevoren en ineens voelde ze de verlegenheid wijken. Of in ieder geval, genoeg om te durven doorzetten en hem te vertellen dat het wat haar betreft heus niet bij een treindate zou blijven. Met opgeheven hoofd en zijn foto als screensaver op haar telefoon liep ze de bibliotheek uit, klaar om haar dagdromen waar te maken.